

ทำไมวัดนี้

ชอบกำหนดต้องทำบุญเท่านั้นเท่านี้

ภิกษุ : เวลาไปบอกบุญ ทำไมวัดนี้ชอบกำหนดว่าจะต้อง
ทำบุญเท่านั้นเท่านี้ครับ

หลวงพ่ : การมีเป้าหมาย จะทำให้มีกำลังใจ มีแรงฮึดที่จะก้าว
ไปสู่ตรงนั้นได้อย่างเต็มที่ ถ้าไม่มีเป้า เราก็ก้าวไปตามกำลังใจ ไม่ได้
เต็มกำลังใจ ก็แค่นั้นเอง

ที่ให้เขาตั้งเป้าเอาไว้ จะได้มีเป้าในใจว่า เราถึงเป้าที่เราตั้งไว้
หรือยัง สมมติว่า เป้าจะเป็นประธานรอง เราทำคนเดียวไหวไหม
ถ้าไม่ไหวเราก็กไปชวนเขามาทำ ทำตอนนี้ได้แค่นี้ ยังไม่พอ ก็ไปตาม
คนมาอีก มาเติมให้ถึงเป้า จะได้มีกำลังใจทำ พุ่งกันอย่างเต็มกำลังใจ
ถ้าไม่มีเป้า เราก็กะทำกันเรื่อย ๆ

และที่สำคัญ เราทำเพื่อใคร ก็เพื่อตัวเราเอง ถ้าเราเชื่อ
เรื่องกฎแห่งกรรม หว่านพืชอย่างไรได้ผลอย่างนั้น เราทำอย่างไร
เราได้อย่างนั้น

การตั้งเป้าไว้สูง ๆ จะทำให้เรามีกำลังใจสูง

คนที่มาวัดนี้เยอะทั้งเศรษฐีและไม่ใช่อะไร เศรษฐีเงินล้าน พอจะชวนทำบุญ บางทีร้อย ห้าร้อย เขารู้สึกว่าเยอะแล้ว แล้วเขาก็คุ้นอยู่อย่างนั้น หลวงพ่อเลยมาปฏิบัติใหม่หมด แนะนำเขาไปว่า ที่เอาเงินไปทำอย่างอื่นไม่เกิดประโยชน์ ยังไปทำตั้งเยอะ ทำที่เป็นหมื่น เป็นแสน หลายแสน มากกว่าทำบุญอีก ตำน้าพริกละลายแม่น้ำ ทำไม่ไม่ทำเป็นบุญ จะได้เป็นสมบัติติดตัวเขาไปเบื้องหน้าเยอะ ๆ

เพราะฉะนั้น ถึงต้องตั้งเป้าไว้ แล้วก็ฝึกเขาไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเขาคุ่น เต็มวันใจขยายใหญ่แล้ว จากทีละร้อย เป็นทีละหมื่น บ้าง แสนบ้าง เป็นล้าน เต็มวันหลาย ๆ ล้าน เพราะหลวงพ่อดังเป้าว่า “ชาติหนึ่งเกิดมาทั้งที ต้องทำบุญให้ได้พันล้าน” ใจจะได้ใหญ่ ให้เขาแค่นี้ คิดฟรี ไม่ได้เสียเงิน ยังไม่ค่อยกล้าคิดกันเลย

หลวงพ่อก็สอนให้เขากล้าคิด ใจจะได้ใหญ่แบบมหาบุรุษ เหมือนใจของพระบรมโพธิสัตว์ ใจต้องใหญ่ ๆ อย่างนั้น ไม่จู้จี้จุกจิก จุ่ม ๆ จุ่ม ๆ อย่างนี้สู้ความตระหนี่ไม่ไหว เวลาเรามาเกิดอีกที ก็เอาสมบัติมาใช้ไม่ได้ ก็ต้องอดอยากยากจน ลำบาก พอเขาใจใหญ่ ทำเยอะ บุญเขาได้เยอะ เวลาผลบุญบังเกิดขึ้น เขาก็ได้มาก ยิ่งทำให้ภพชาติต่อไปสร้างบารมีสะดวกสบายหนักยิ่งขึ้นไปอีก

ดังนั้น ต้องตั้งเป้าทำพันล้านให้ได้ ทำไปเรื่อย ๆ เต็มวันเขาค่อย ๆ คุ่นกันแล้ว เพราะหลวงพ่อบอกเรื่องนี้มาตั้งหลายปีแล้ว มันต้องกล้าคิด กล้าพูดในสิ่งที่เราคิดไว้ แล้วก็กล้าทำ ตั้งเป้าสูง ๆ

ไว้พันล้าน ไปไม่ถึงมันก็ลงมาตรงกลาง ถ้าตั้งเป่าต่ำ ๆ ถ้าไปไม่ถึง
ร่วงเลยนะ ตั้งเป่าไว้สูง ๆ นั้นแหละดี

ดูอย่างพระบรมโพธิสัตว์ เวลาท่านสร้างบารมีมาตั้ง
หลายภพหลายชาติ ท่านยกสมบัติให้หมดประเทศเลยนะ ยกให้
แบบทุ่มสุดตัวเลย ที่เราทำถ้าจะเทียบกับท่าน ยิ่งแค่กระจุมกระจิม

หรืออย่างท่านโชติกเศรษฐี มีใครทำแบบท่านโชติกเศรษฐี
บ้าง กล้าเอารัตนชาติมากองไว้ แล้วประกาศไปทั้งเมืองว่า ใครมา
พึงธรรมจากพระผู้มีพระภาคเจ้าให้หยิบไปได้ ถ้าเป็นเศรษฐีก็หยิบ
ไป ๑ กำมือ ถ้ามีทรัพย์น้อยก็เอาไป ๒ กำมือ

นั่นแสดงว่า ดวงปัญญาเขาสว่าง เขามุ่งไปเอาอริยทรัพย์
มุ่งไปเอาทรัพย์ที่ยิ่งกว่านี้เข้าไปอีก รู้จักวิธีเปลี่ยนทรัพย์หยาบให้
เป็นทรัพย์ละเอียดที่จะนำติดตัวไปได้ เป็นคนใจใหญ่

ประวัติศาสตร์ของมวลมนุษยชาติภาพก่อน ๆ ก็มีมาแล้ว
ปัจจุบันจุดเชื่อมรอยต่อของความรู้นี้มันสูญหายไปในท่ามกลาง
ว่า ครั้งหนึ่งในอดีตผู้มีบุญ มีปัญญา เขาสร้างบารมีแบบนั้น ที่นี้
ความรู้อย่างนี้มาเชื่อมต่อได้เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้
ธรรม ระลึกชาติหนหลังเห็นอย่างนี้ เห็นตัวท่านเองก่อนว่า ท่าน
ก็เคยทำมาแล้ว แล้วก็เห็นคนอื่นบางคนที่เคยทำ ท่านจึงนำความ
รู้นี้มาเปิดเผย เป็นการเชื่อมรอยต่อของบัณฑิตนักปราชญ์ให้รู้จัก
วิธีสร้างทานบารมี

นี่ไม่ใช่เรื่องใหม่ เป็นเรื่องเก่าที่พระพุทธเจ้าท่านทำกันมาก่อน ท่านยกสมบัติให้กันทั้งเมืองเลย เขาให้กันขนาดนั้น ของเราแค่เงินเล็ก ๆ น้อย ๆ แค่นั้นเอง

ดังนั้น ต้องให้กำลังใจกับสาธุชนทั้งหลาย ต้องรู้จักสร้างบารมีให้เป็น ทรัพย์ของเราแค่เป็นอุปกรณ์ในการสร้างบารมีเท่านั้น เหมือนแค่เป็นซากุระ เป็นอุปกรณ์เอาไว้ทำงานแค่นั้นเอง เพราะฉะนั้นอย่าไปติดยึดมั่น ต้องเปลี่ยนทรัพย์หยาบให้เป็นทรัพย์ละเอียดติดไปทุกภพทุกชาติกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม วิธีเปลี่ยนก็ต้องอย่างนี้

บางคนอยากเอาทรัพย์ติดตัวไปในภพเบื้องหน้านะ แต่ดวงปัญญาไม่เท่ากัน บางคนใช้วิธีเผาเอา ไปซื้อแบงก์มาเผากันเป็นปึก อยากเอารถติดไปในภพเบื้องหน้า เอารถไปเผา อยากได้บ้านก็เอาบ้านไปเผา มันก็ได้แต่ขี้เถ้า ไม่รู้จักวิธีเปลี่ยนจากของกายมนุษย์หยาบไปสู่กายมนุษย์ละเอียดไปสู่กายทิพย์ ซึ่งมันมีวิธีการ พระพุทธเจ้าท่านรู้ท่านเห็นวิธีการนี้

คือ ต้องไปทำบุญกับผู้ที่มีศีลมีธรรม กระแสใจอันบริสุทธิ์ของท่านจะได้ประสานกับกระแสใจของเราที่พ้นจากความตระหนี่ พอถึงจุดเข้าหากันกระแสบุญก็เกิดขึ้นติดไปในภพเบื้องหน้า และไปเปลี่ยนเป็นทรัพย์ในภายหลังได้ วิธีการเปลี่ยนทรัพย์ต้องทำอย่างนี้

แล้วสิ่งที่ทำได้ยาก มันแปลกนะ มันมีฤทธิ์ เมื่อทำเสร็จแล้วเกิดความปิติภาคภูมิใจ ในสิ่งที่ทำได้ยาก นึกทีไร ปลื้มทุกที

หลวงพ่อบลัมีอยู่บุญหนึ่ง ตอนนั้นยังเป็นนักศึกษา คุณยายบอกว่า ใครซื้อตะปูสักตัว ไม่สักแผ่น อิฐสักก้อน มาสร้างบ้านธรรมประสิทธิ์ให้เป็นที่ประพาศปฏิบัติธรรมจะได้บุญอย่างมหาศาล เพราะว่าเป็นสถานที่รองรับผู้บริสุทธิ เป็นประดุจรัตนบัลลังก์ของพระพุทธเจ้า จะช่วยให้เราตรัสรู้ธรรมต่อไปในอนาคตได้อย่างสะดวกสบาย ง่ายตาย และจะมีสมบัติติดไปในภพเบื้องหน้า ให้สร้างบารมีสะดวก

หลวงพ่อยินแล้ว อยากได้บุญ อดอาหารกลางวันเป็นเดือนเลยนะ รวมเงินได้เท่าไรไม่รู้ จำไม่ได้แล้ว แต่ว่าเป็นเงินมากสำหรับหลวงพ่ในตอนที่นั้น แล้วยำเงินไปทำบุญ นึกที่ไรลื้มทุกทีเลย ว่า เราสามารถทำได้

กับอีกบุญที่นึกแล้วปลื้ม กลับมานึกย้อนหลัง อัศจรรย์ใจ เราทำได้อย่างไร ตอนนั้นจะมาเรียนธรรมะกับคุณยาย ออกจากบ้านที่เพชรบุรี ตอนตีสี่ ไม่มีเงินติดกระเป๋าเลยสักสลึง กราบลาพ่อที่หน้าประตู เพราะพ่อนอนอยู่ข้างใน หลวงพ่อนอนนอกชาน คิดในใจว่า ขอลาละ จะมาเรียนธรรมะ ไม่กล้าไปลาท่าน กลัวท่านไม่ให้มา เพราะท่านไม่ชอบ เตรียมเสื้อผ้า ๒ ชุด ใส่ไว้ในกระเป๋า แล้วไม่มี ความกังวลอะไรทั้งสิ้น ใจคิดอย่างเดียวว่า จะมาเรียนธรรมะกับคุณยายให้ได้ แล้วก็หอบกระเป๋ามาขึ้นรถ

นึกในใจว่า ถ้ากระเป๋ารถมาเก็บเงิน เราก็จะบอกว่า ไม่มี
ตังค์ แต่คราวหน้าจะเอามาใช้ให้ ถ้าไล่เราลง เราก็จะเดินไป ระยะ
ทางร่อยกว่ากิโลเมตรจากเพชรบุรีถึงวัดปากน้ำ แล้วก็ใจเบิกบาน
สบาย ไม่ได้กังวลอะไรเลย ก็เดินมาขึ้นรถ

แต่บุญบันดาลนะ พอขึ้นไปก็ไปเจอเพื่อนรักกัน เขาเรียน
ธรรมศาสตร์ ก็ไม่คิดว่าจะเดินทางเวลาเดียวกัน ไปเจอกันก็คุย
กันไปเรื่อย ๆ ยังไม่ได้บอกอะไร พอรถเลยตัวเมืองไปสัก ๔ - ๕
กิโลเมตร กระเป๋ารถเดินมาแล้ว หลวงพ่อกระซิบกับเพื่อน “ไม่มี
เงินหรอก” มันก็ส่งเสียงดังบอก “ไม่เชื่อ” หลวงพ่อก็ย้ำบอกว่า
“ไม่มีจริง ๆ” ถ้าเขามาเก็บ ก็จะบอกไปอย่างที่เขาให้ฟัง มันเลย
ควักเงิน เปิดกระเป๋ามีอยู่ ๓๐๐ บาท แบ่งให้หลวงพ่อ ๑๕๐ คิดดู
ก็แล้วกันว่า แค่นี้ตั้งใจจะมาเรียนธรรมะได้สมบัติครึ่งหนึ่งแล้ว

แล้วเพื่อนก็ถามต่ออีก “แล้วจะไปอยู่ที่ไหน” “ไม่มี”
“เฮ้ย ไม่มีที่อยู่ จ้าไปอยู่ด้วยกันก็แล้วกัน” เห็นไหมได้เงินด้วย
ได้ที่อยู่ด้วย ที่อยู่เขาเป็นตึกแถว ชั้นล่างเป็นที่เก็บกระสอบน้ำตาล
แมลงสาบเต็มเลย ก็นอนกันชั้นบน ตอนเช้าเพื่อนไปธรรมศาสตร์
ส่วนหลวงพ่อเข้าวัดไปเรียนธรรมะกับยาย

ไปวัดแทบไม่ได้ใช้เงินเลย เพราะว่าพอไปถึงวัด คุณ
ยายท่านตักข้าวมาให้หนึ่งจาน ก็รับมาหนึ่งจาน คิดแค่ว่า

ทานให้มันหนักๆ ท้องไว้ แล้วก็นั่งหลับตาลูยเลย พอแขกมาหายาย ก็เดินหนีไปนอนที่วิหารคด นั่ง ๆ นอน ๆ ไป ดูพระบ้าง อะไรบ้าง แล้วก็ย่อง ๆ มาดูยาย พอแขกหมด เราก็ขึ้นมานั่งธรรมะต่อ

มีเสาค้ำตัวนอนอยู่ต้นหนึ่งกลางบ้าน ยอดมันไม่ถึงเพดาน หลวงพ่อนั่งจนเสามันแผลสับเลย พอถึงเวลานั่งก็ไม่คุยเรื่องอื่น ถามแต่เรื่องธรรมะ ไม่ได้ถามอะไรยายเลย แล้วยายก็ไม่ได้บอกอะไร ท่านบอก “คุณนั่งไป ๆ เดี๋ยวก็รู้” ก็จริงนะ คือบางทีก็ไม่รู้จะบอกอย่างไร มันต้องลองนั่งเสียก่อน เหมือนซื้อกล้วยเตี้ยมา จะบอกว่า อร่อยอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้ บอกคุณลองกินดูสิ กินเข้าไปก่อน เดี๋ยวก็รู้เอง

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อนึกถึงเรื่องนี้ที่ไปลี้มทุกทีเลยนะว่า เราทำอะไรได้อย่างไร ออกจากบ้าน มาเรียนธรรมะ ไม่มีเงินเลยแม้แต่สลึง คำว่า ไม่มี หมายความว่า ควักกระเป๋าออกมาไม่มีเงินเลย พร้อมกับไม่มีความกังวล แล้วก็ไม่ได้คิดเรื่องอะไร คิดแต่จะไปเรียนธรรมะอย่างเดียว รู้สึกมีความสุขดี สบาย ๆ มาเรียนด้วยความยากลำบาก ไม่เหมือนรุ่นหลัง ๆ เขาเรียนกันง่ายจังเลย หลวงพ่อเรียนยาก ต้องชวนขวยหาความรู้ อยากจะรู้ให้มันหายสงสัย ไม่หายสงสัย มันทนไม่ค่อยได้

๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

